

leiab ta postivanfri tee ääres äralõhutud olewad, aga postelioni 'pole kuskil pool näha. Hulgudes jooksis koer ligama kuuse rägastikku postmeister tõttas tema järele ja leidis postelioni puu rifu alt tapetud maast. Ta tõttas linna tagasi andis asja kohtule teada, ja kohus hakkas mõrtsukat taga ajama, aga — mõrtsukas jäi kadunuks.

Mõne kuu pärast sõitis postmeister, kes koera jälle oma juure oli võtnud, ratsa ligema linna-kefesse. Äkiste jooksis koer tee kõrva ja kargas vihaga kassarmi väravas seiswa soldati külge hammastega finni. Soldat wandus vihaga ähwardades aga koer sai tema küljest ärakistud ja postmeister pidi soldatid paluma, seda temale andeks anda; siiski tuli õnnetu lugu koera endise peremehest temale jälle meele ja, et koer ta muidu ilmaški kellegi peale ei läinud, siis oli see nüüd tema meelest wäga imelik asi. Et asjale ehk ligemalt jälge peale tulla, läks ta oobersti juure ja rääkis temale seda juhtumist, ooberst seda kuuldes läks temaga seltsis kassarmi. Soldatid nähes kargas koer jälle teist lorda tema kallale, tõmbas ta pikali maha ja jooksis siis mööda treppi ülesse pööningile. Kui tema järele mindi, leiti teda parajaste tööl olewat, ühte hõlekubu ühest ärafraapiwat. Hõlekubu sai nüüd lahti tehtud ja

sealt seest leiti üks hulk postwanfrist riisutud aegu. Soldat seda nähes läks näust walgeks ja tunnistas ülesse, et tema olla postelioni äratapnud ja siis posti ärarööwinud. Teda sai kohtu poolest surma mõistetud ja pea otsast äraraiutud. —

Mõne aasta eest sai Prantsufemaal ühes linnas üks naene oma kortelis äratapetud. Ühe poletseiammetnikul ja tohtril oli käst kae seda asja hoolega järele uurida. Kui kohtuammetnikut senna tuliwad leidsiwad n'ad naesterahwa tapetud surnukeha pörandalt maast, tema jalge kohtas istus üks linna koer, kes haledaste hulgas ja surnu jalgu lakkus. Kui kohtuammetnikud sisse astusiwad, tõusis ta maast ülesse, jooksis neile wastu ja läks siis jälle surnu juure tagasi. Elajas aga hoidis pea ja saba norgus, ei sõõnud ega jooknud sugugi, lühitelt, ta tunnistas seega enese suurt waewa, peaaegu inimese trunfega. Ühe kapi otjas, mis tuas nähti olewad, istus üks kass liikumata paigal. Ta waatas ühte silmi surnukeha peale. Selle waheaeal oli juba mõrtsukate jälge peale tulnud ja neid toodi senna. Kui kass neid inimest ees tuas kuulis rääkiwad tõusis ta kohe ülesse, ajas karwad piisti, ja wahtis wõretil tigidalt enese ümber. Süüalused saiwad sisse toodud.